

Ξαφνικά από τή στροφή μπροστά μας ξστριψαν δυο μοτοσυκλέτες παράξενες. Τρέχοντας, πέρασαν ή μία απ' τὰ δεξιὰ κι ή άλλη απ' τ' άριστερά του αυτοκινήτου και συνέχισαν πίσω μας. Έγώ ήλπιζα να είναι γήινοι. Γύρισα πίσω στο τζάμι να δω. Και στο βάθος του δρόμου οι μοτοσυκλετιστές ξεριχαν στο δρόμο κάτι που μάς πλησίαζε. Φοβήθηκα πάρα πολύ και θέλησα να βγω έξω. Μά είχαμε τήν ασφάλεια στήν πόρτα.

Δέν πειράζει. Πήδηξα έξω και πάτησα πάνω στήν πλαγιά δίπλα σ' ένα δάσος. Ήμουν έκτεθειμένος. Ξαναπήδηξα και δυστυχώς άρχισα να κατακυλλάω τήν πλαγιά, χωρίς να πιστεύω τι είχε γίνει, μέχρι που έπεσα σ' ένα θάμνο μαζί με χώματα.

Λάμπρος

(Σημ.: Άπάντησαν παιδιὰ τής Πάτρας, μιὰ τάξη Σχολείου. Τὰ πολύ φτιαχτά όνειρα παραλείφτηκαν).

